

Od kdaj imamo razglednice? Današnji rod kupuje, pošilja, dobiva, zbira in prodaja razglednice, ki so se tako udomačile, da bi brez njih ne bilo lahko izhajati. Vsem mlajšim pa moramo povedati, da so se razglednice kot poročevalsko in pozdravno sredstvo uveljavile še le v zadnjih desetletjih. Na to pametno misel je prišel neki Alfonz Adolf, ki je nedavno umrl v mestu Passau kot 80-letni starček. Po poklicu je bil tiskarnar, ves vnet za napredek v tej stroki. Na lep papir v velikosti dopisnic je dal natisniti razne zanimivosti — mesta, pokrajine, osebnosti. Po teh dopisnicah so ljudje radi segali, in kaj kmalu se je ta navada širila od mesta do mesta, od kraja do kraja, saj je vsaka »kartica« bila obenem re-

klama. Razglednice imajo svoj začetek v l. 1879. Stare so torej 56 let. Prve proizvode imajo spravljene kot znamenito posebnost v berlinskem muzeju. Adolf sam takrat niti slutil ni, kolik prevrat je napravila njegova zamisel v poštnem prometu in v dopisovanju sploh. Saj se dobe ljudje, ki imajo na svojih potih in potovanjih glavno veselje v tem, da pišejo in pošiljajo razglednice svojim znancem, nekateri pa tudi samim sebi, da si ohranijo kraje, ki so jih obiskali, v živem spominu.

To pisemsko sredstvo je pa obenem močno pripomoglo, da se je sedanjemu rodu razširilo obzorje. Zemljepis, prirodopis, spoznavanje narodov, njih običajev, njih mest in njih zemlje ima v razglednicah nemalo oporo in pomoč, zato imajo pošlah že cele zbirke zanimivih razglednic, ki jih rabijo kot ponazorilo pri pouku.

Najprej obod, — v obod pa to in ono.



NEKAJ TEGA IN ONEGA

Vse se primeri. K vojakom je bil potrjen in poklican rekrut, ki mu doslej ni bilo kaj mar za čednost in snažnost. Bilo bi treba vzeti v roke ostro ščet in kos rezkega mila, da bi se pri njem kaj poznalo, ko se je umazanija leta in leta nabirala na njem. Polkovni zdravnik odredi: kad in pošteno kopelj. — Narednik ga pripelje do kopalnice. Rekrut se pa izgovarja: »Gospod, saj nisem potrjen k marinici!«

Ujel se je. Slajkov Tine je bil nerodnež, da malo takih. Kjer je bilo kaj narobe, je bil gotovo zraven. Stikal je tudi po hostah in grmovju, če bi zasledil kako gnezdece. Pa ne toliko iz radovednosti, marveč iz porednosti. Užival je in dobro se mu je zdelo, če je podrl gnezdo in videl, kako je ptičji parček čivkal in jokal, ko je bilo vse delo uničeno in up končan. Nekoč je zlobni Tine pobil ob potoku v slavčevem gnezdu kar tri jajčeca. Tonkov Vrban ni mogel in ni smel zamolčati te porednosti. Povedal je gospodu učitelju, kako brezsrčnost je zopet počel Slajkov Tine.

V odmoru so šli vsi učenci na dvorišče. Tinetu je g. učitelj namignil, naj ostane v učilnici. »Aha,« si je mislil navihanec,

»če bo kaj takega, kar ne sme učitelj vedeti, bom pa tajil.« Saj tega je bil porednež že vajen.

Učitelj: »Ali ti je znano, da je nekdo uničil slavčevo gnezdo in pobil jajčeca?«
Tine: »Mene vedno tožijo in obrekujejo, g. učitelj. Jaz nič ne vem.« — Učitelj: »Saj se mi je zdelo, da bo vse izmišljeno. Le pojdi na dvorišče.«

Tinetu se zjasni obraz in kakor v zmagoslavju odpira vrata ter dela načrte, kako se bo maščeval nad »špecom«.

G. učitelj je koj spoznal, koliko je ura. Brž stopi za njim in prijazno zakliče: »Tine, koliko jajčec je bilo v gnezdu?« — »Trije,« odgovori brez pomisleka — in se ujame. Kaj je potem sledilo, si lahko mislite.

ZA RAZMIŠLJANJE

Če si dober računar, pa sestavi iz številk 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 vsoto 100, a tako, da porabiš vse te številke, vsako pa samo enkrat.

Kako so si pomagali? Oče zapusti trem sinovom 17 konj. V oporoki je bilo zapisano: Prvi jih dobi polovico, drugi tretjino, tretji pa eno devetino. Ker se niso mogli sporazumeti, gredo k sodniku. Kako jih je rešil iz težkega položaja?